

UỐNG RƯỢU VỚI CỤ MAI HẮC ĐẾ

Thơ: Trang Y Hạ

Chai không ly rỗng rượu tràn
ấy là, rượu cụ Thúc Loan rót nhiều
Thưa xưa: Cụ gánh vải thiều?
Cụ rằng: Chúng nó “đặt điều” cho ta!

Hỏi rằng: Phương Bắc quá xa
bốn ngàn cây số - đi ba tháng trời
gập ghềnh mưa nắng tuyết rơi
thiếu ăn, bệnh tật - vải rời rã ra

ta sinh trước Quý Phi xa
ta khởi nghĩa “bà” lên ba biết gì
trái vải Trung Quốc thiếu chi
Quảng Đông, Phúc Kiến xanh rì đó thôi

nhà Đường tội ác ngút trời
sưu cao, thuế nặng lòng người oán than
thân nô lệ - hận ngập đàng
Nguyễn Nhân khởi nghĩa - đeo mang bên
người

chiêu binh mãi mã khắp nơi
quyết đánh trăm trận toi bời giặc tham
cho dù thất bại cũng cam
sử xanh còn đậm việc làm của ta

Thưa rằng: Tôi đã hiểu qua
Cụ là “tiền bối” – Phi là trẻ con
vào cung mới biết vải ngon
sử Đường trăm cuốn vẫn còn đó thôi

kính mời cụ hãy nhắm môi
kể cho tôi rõ quãng đời tuổi thơ
Cụ rằng: Ta vốn bơ vơ
tấm thân cao lớn - nương nhờ vợ thương

giỏi gian bươn chải khắp đường
giàu lên “môn khách” tứ phương hội thề
lòng ái quốc dội sơn khê
tráng đình khắp nước tụ về rất hăng

Thưa rằng: Cụ có biết chăng
Chi Lăng “phục kích” Liễu Thăng rơi đầu

Cụ rằng: Ta biết từ lâu
tượng vàng thế xác - chỉ cầu bằng an

nhìn nhau cảm khái rung bàn
cụng ly - Cụ lại hỏi han tâm tình
Thưa rằng: Tôi vốn chiến binh
miền Nam khói lửa tình hình bất an

tướng hèn cúi mặt đầu hàng
đoàn quân buông súng thờ than bỏ cờ
quê hương bom đạn xơ rơ
trận tiền phút chốc sa cơ máu trào

hoàng hôn nấn ná núi cao
trong lòng chằng chịt thông hào kếm gai
súng gươm lỗ chỗ tàn phai
ngày qua đề nặng hai vai ngậm ngùi

vuốt râu - vẽ mặt Cụ vui
ngoại bang ụy hiệp - có người đứng ra
kê vai gánh lấy sơn hà
tre tàn măng mọc quốc gia lo gì

chiến tranh né tránh càng nguy
đồng tâm diệt giặc có ly cũng tề
đừng chán nản, đừng ủ ê
một lòng giúp nước trọn bề vua tôi

đừng ăn không - đừng ngồi rồi
viết sử lịch lạc cho đời khinh khi
trái vải, Tàu gọi “lệ chi”
Quảng Đông, Phúc Kiến đường đi đã mòn

hai ngàn cây số - chạy giòn
thay phiên đổi ngựa - vải còn xanh tươi
Quý Phi hí hửng vui cười
vu vạ lịch sử là người không ngoan

men vui thấm óc mơ màng
để gì ngồi uống ngang hàng tiền nhân
cũng vì hai chữ nghĩa ân
người xưa nay dễ dàng gần nhau hơn.

Trang Y Hạ

LỜI GIÓ MƯA

Theo: (Wikipedia)

“Các bộ Chính Sử thời cổ cho đến tận Việt Nam Sử Lược, đều không ghi rõ nguyên nhân của cuộc khởi nghĩa Mai Thúc Loan.

Mai Thúc Loan (Mai Hắc Đế), ông sinh năm 670 chết năm 723. Nhà Đường cai trị đất nước Đại Việt rất hà khắc, dã man và độc ác... Đó là NGUYÊN NHÂN để cho ông Mai Thúc Loan chiêu binh khởi nghĩa. Cuộc khởi nghĩa thất bại năm 722. (Dương Quý Phi sinh năm 719. Mai Thúc Loan khởi nghĩa thất bại năm 722 – lúc đó Dương Quý Phi mới có được ba [3] tuổi, còn đang bú sữa...). Vậy làm sao Dương Quý Phi ăn được trái vải của ông Mai Thúc Loan cống nạp...?

Từ Hoan Châu (Nghệ An) cách kinh đô nhà Đường trên bốn ngàn cây số. Gánh vải đi liên tục cũng phải mất hơn ba tháng liên tục chưa chắc đã đi tới nơi, đó là chưa kể bệnh hoạn do sức khỏe suy giảm; do thời tiết mưa nắng sương tuyết cũng như đường sá ngày xưa rất khó đi lại. Thử hỏi trái vải có con xanh tươi để dâng lên cho nàng Dương Quý Phi ăn hay không?

Chuyện quá vô lý như vậy mà ngày nay có rất đông các ông Sử Học thi nhau tưởng tượng ra “nguyên nhân mới” như chính các ông đã mắt thấy tai nghe cụ Mai Thúc Loan gánh vải dâng cho nàng Dương Quý Phi - để rồi xúm nhau tranh tụng nẩy lửa làm hao tổn giấy mực thời gian. Chẳng những vậy, mà còn in sách giáo khoa - bắt sinh học, sinh viên (phải tin, phải học, phải thi...).

Viết sử là phải viết công minh, viết bằng sự thật. Bằng không sẽ chẳng còn có ai muốn học sử, muốn đọc sử nữa.

Trang Y Hạ